

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: D. N., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupeného Mgr. Michalem Vejlupkem, advokátem,
sídlem Hradiště 97/4, Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. 48/DS/2016, JID 3038/2016/KUUK8-/Bla,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7. 1. 2016, č. j. 48/DS/2016, JID 3038/2016/KUUK/Bla, **se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci 13 200 Kč k rukám jeho právního zástupce, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „žalovaný“), ze dne 7. 1. 2016, č. j. 48/DS/2016, JID 3038/2016/KUUK/Bla, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 8. 2015, č. j. MmM/097315/2015/OSČ-P/PŠ, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 9. 4. 2015 v 9:54 hodin, jako řidič osobního motorového vozidla Škoda Superb, registrační značky „X“, nedodržel při jízdě na silnici 1/15 u obce Korozluky, maximální rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost mimo obec stanovena na 90 km/h, kdy mu byla certifikovaným měřícím zařízením silničního radarového rychloměru naměřena rychlost 113/ km/hod. po odečtení tolerance ± 3 km/h, tedy 109 km/h. Jmenovaný tak překročil dovolenou rychlost o 19 km/h. Svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a za toto protiprávní jednání byla žalobci uložena ve smyslu § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 000 Kč. Dále mu byla dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Žalobce se od počátku neztotožnil se závěry správního orgánu, že spáchal předmětný přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu, neboť měl za to, že se uvedeného přestupku nedopustil a že ve věci stále přetrvávají nejasnosti, které správní orgán neodstranil, ačkoli je odstranit měl. Žalobce navrhoval, aby byli vyslechnuti zasahující policisté, a to nejen pro to, že z předložené dokumentace nebylo zřejmé, které vozidlo je zaměřováno, když se na snímku nachází celkem tři vozidla, ale také proto, aby byli osobně k věci vyslechnuti o svém služebním zákroku, tedy nejen jak, co a čím bylo měřeno, ale také jak vozidlo bylo zastavováno, jak byl přestupek projednáván apod. Správní orgán nemůže předjímat, jaké otázky by byly zasahujícím policistů pokládány a jak by tito odpovídali. Správní orgán nemůže předjímat, jak by mohla dopadnout osobní konfrontace se žalobcem, zda by k věci například něčeho nedoplnili, na něco si nevzpomněli a či jinak popsali skutkový stav.
3. Žalobce tak má za to, že obsah spisu zcela jistě není dostačující a trvají zde pochybnosti o vině žalobce. Stejně tak žalobce spatřuje pochybení na straně správního orgánu prvního stupně, který byl žalovaným potvrzen, kdy žalobci nesdělil, proč nevyhoví jeho návrhu k doplnění dokazování o svědecké výpovědi, respektive se s tímto návrhem nikterak, natož řádně nevypořádal. Žalobce se závěry správního orgánu nemůže souhlasit, neboť má za to, že zkoumání skutkového stavu, který by osvětlil vinu či nevinu žalobce z přestupku bylo nedostatečné, závěry správního orgánu jsou nesprávné, a co se odůvodnění jeho závěrů týče, taktéž nedostatečné a neúplné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že v daném případě bylo přestupkové řízení vedeno nedostatečně, zejména v rámci dokazování, neboť dle žalobce stále přetrvávají pochybnosti o jeho vině z přestupku. Žalobce proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ohledně návrhu žalobce na provedení svědecké výpovědi zasahujících policistů ve vztahu k tomu, jak, co a čím bylo prováděno měření rychlosti prováděno, jak bylo vozidlo zastavováno a přestupek projednán apod. odkázal na obsah správního spisu, v němž je založen dokument „Stanovisko k průkaznosti snímku z rychloměru Ramer 10C“, ze dne 2. 7. 2015, kde je jako příloha připojen snímek z rychloměru. Na snímku je jasně a zcela zřetelně prokázáno a vysvětleno, které vozidlo je měřeno. Protože se jednalo o vozidlo žalobce, nebylo důvodných pochyb, že se protiprávního jednání dopustil on sám. Nebylo tedy dle žalovaného nutné provádět důkaz o tom, kdo, co, čím a jak měřil. Naopak zde byly podmínky pro to, aby správní orgán využil ustanovení § 87 odst. 1 přestupkového zákona a věc vyřídil vydáním příkazu. Žalobce ovšem využil svého práva a podal proti příkazu odpor, čímž došlo k jeho zrušení a správní orgán musel pokračovat v řízení o přestupku. Nařídil ústní jednání a provedl dokazování, kterým bylo žalobci jeho protiprávní jednání plně prokázáno.
6. K námitce odmítnutí požadovaného výsledku policistů pak žalovaný dále uvedl, že správní orgán prvního stupně se s uvedenou námitkou plně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, že měl dostatečný důkaz o tom, že se žalobce přestupku dopustil. Dále pak uvedl, že považuje provedení výsledku policistů za nadbytečné, protože by nepřinesl žádné zásadní skutečnosti. Žalovaný pak k tomuto dodal, že se s tímto názorem ztotožňuje.
7. Žalovaný považoval námitky uvedené žalobcem za nedůvodné. Jak již žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, při rozhodování o odvolání vycházel z protokolů sepsaných policisty bezprostředně po zjištění protiprávního jednání, kde uvedli fakta a skutečnosti zjištěné bezprostředně na místě, jak jim tato povinnost vyplývá z jejich služebních předpisů. Žalovaný se proto domníval, že žalobce nebyl v průběhu řízení zkrácen na svých právech, neboť byl se spisovým materiálem předloženým Policií České republiky a správním orgánem, který byl použit v řízení, seznámen ještě před vydáním rozhodnutí, v rámci kterého mohl požadovat úkony, které namítá v žalobě.

Replika

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že podané písemné vyjádření žalovaného nevnáší do řešeného sporu ničeho nového, neboť pouze opakuje skutečnosti uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce nadále považuje provedené dokazování za neúplné a nedostatečné, neboť má za to, že stále přetrvávají pochybnosti o hlavním důkazu, o který se žalovaný opírá. Policejní hlídky by měly být při měření rychlosti certifikovaným měřícím zařízením řádně proškoleny, a to zejména k podmínkám použití, nastavení přístroje apod. V daném případě měl být dle spisového materiálu použit radarový rychloměr „Ramer 10C“, policejní hlídky by tak měly postupovat podle návodu a příručky k danému zařízení. Dle žalobce jsou však zde Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nejasnosti ohledně užití a nastavení daného zařízení, ke kterým by se zasahující hlídka měla vyjádřit, zmiňované stanovisko ze dne 2. 7. 2015 je v daném případě nedostatečné, neboť se nevypořádává s podmínkami užití radaru za situace, kdy jsou například překážky v záběru měření, či se v záběru vyskytuje několik různých vozidel.

9. Pokud se tedy v dané situaci jedná o spor, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce (neboť dle žalobce daný snímek dostatečně vypovídající není), měl by správní orgán, pokud se přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, své úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí a s rozporů se dostatečně a řádně vypořádat. K tomu ale dle žalobce nedošlo. S ohledem na tuto skutečnost proto setrval na svém návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí. Současně trval i na přiznání náhrady nákladů řízení.

Správní spis

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Na základě oznámení Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 9. 4. 2015, č. j. KRPU-81599-2/PŘ-2015-040007-PN, vydal správní orgán I. stupně dne 29. 4. 2015 příkaz o uložení pokuty č. j. MmM/051940/2015/OSČ-P/PŠ (sp. zn. OSČ-Př/045878/1347/2015/PŠ), ve věci přestupku, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 9. 4. 2015 v 9:54 hodin, jako řidič osobního motorového vozidla Škoda Superb, registrační značky „X“, nedodržel při jízdě na silnici 1/15 u obce Korozluky, maximální rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost mimo obec stanovena na 90 km/h, když mu byla certifikovaným měřicím zařízením silničního radarového rychloměru naměřena rychlost 113 km/h. po odečtení tolerance ± 3 km/h (tedy 109 km/h). Jmenovaný tak překročil dovolenou rychlost o 19 km/h. Tento příkaz byl žalobci doručen dne 5. 5. 2015. Dne 20. 5. 2015, tj. v zákonné lhůtě, podal žalobce proti výše uvedenému příkazu prostřednictvím svého právního zástupce odpor.
11. Včasné podaným odporem byl příkaz o pokutě bez dalšího zrušen a správní orgán I. stupně proto žalobci zaslal předvolání k ústnímu jednání ze dne 22. 5. 2015 č. j. MmM/061702/2015/OSČ-P/PŠ (sp. zn. OSČ-Př/045878/1347/2015/PŠ). Ústního jednání konaného dne 11. 6. 2015 se ze strany žalobce zúčastnil jeho právní zástupce. V rámci tohoto ústního jednání uvedl právní zástupce žalobce, že z předložené fotodokumentace k přestupku není zřejmé, které vozidlo bylo ve skutečnosti měřeno, a navrhl provedení svědecké výpovědi policisty, který měření provedl. V rámci tohoto ústního jednání byly jako důkazy osvědčeny dvě listiny: oznámení o přestupku – Policie České republiky, Oddělení silničního dohledu č. j. KRPU-81599-2/PŘ-215-040007-PN ze dne 9. 4. 2015 a snímek č. 6261 z rychloměru pořízený dne 9. 4. 2015 v 9:54:18, naměřená rychlost 113km/h, po odečtu 3 % tolerance 109 km/h.
12. Na základě tohoto podnětu požádal správní orgán I. stupně přípisem ze dne 2. 7. 2015, č. j. MmM/079084/2015/OSČ-P/PŠ (sp. zn. OSČ-Př/045878/1347/2015/PŠ) o součinnost Policii České republiky s tím, že na snímku z radaru č. 6261 jsou zachycena při odjezdu hned tři vozidla. Zatímco v levé části snímku je zachyceno vozidlo tov. zn. Škoda Superb, reg. zn. „X“, označené jako měřené vozidlo, v pravé části snímku jsou zachycena další dvě vozidla – vozidlo stříbrné barvy hůře identifikovatelné reg. zn. a vozidlo vínové barvy, reg. zn. „X“. Správní orgán I. stupně proto v souladu s § 59

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona o přestupcích zažádal o stanovisko k průkaznosti snímku č. 6261 z rychloměru typu Ramer 10C, objasňující, které vozidlo na snímku bylo měřeno.

13. Ještě téhož dne 2. 7. 2015, obdržel správní orgán I. stupně stanovisko Policie České republiky k průkaznosti snímku z rychloměru Ramer 10 C i s vyznačenými radarovými vlnami, které mají znázorňovat, které vozidlo bylo v danou dobu měřeno, přičemž dle sdělení ppor. P. V., vedoucího OSD se radarové vlny při měření zprava nacházejí v levé straně snímku, tedy v místě, kde je vozidlo zn. Škoda Superb. Dle předmětného sdělení měřící přístroj provede fotodokumentaci právě při jízdě vozidla radarovými vlnami a vzhledem ke skutečnosti, že zbylá vozidla byla mimo svazek radarových vln a nemohla být dle uvedeného policisty radarem změřena ani samotné měření nemohla nějak ovlivnit. Na základě této skutečnosti pak správní orgán I. stupně vydal dne 20. 7. 2015 pod č.j. MmM/085279/2015/OSČ-P/PŠ výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
14. Dne 29. 7. 2015 se do sídla správního orgánu I. stupně dostavil právní zástupce žalobce za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupci žalobce byla dána možnost se vyjádřit k podkladům, přičemž ten si vyžádal lhůtu 7 dnů na vyjádření a správní orgán tuto lhůtu akceptoval.
15. Dne 6. 8. 2015 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření právního zástupce žalobce, že pořízená fotodokumentace hlídky je nedostatečná, neboť z ní není patrné, jaké vozidlo je zaměřováno a měřeno. I nadále trval na tom, že je potřeba vyslechnout zasahující policisty, aby se vyjádřili k samotné fotodokumentaci, principu měření obecně a zejména ke konkrétní situaci, k měření toho dne, jejich činnosti, k osobě pachatele přestupku apod.
16. Dne 11. 8. 2015 pod č. j. MmM/097315/2015/OSČ-P/PŠ (sp. zn. OSČ-Př/045878/1347/2015/PŠ) vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byla žalobci za výše popsany přestupek uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Předmětné rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 25. 8. 2015.
17. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 7. 9. 2015 včasné odvolání, ve kterém i nadále trval na tom, že stanovisko policejního orgánu nemá stejnou důkazní váhu jako svědecký výsledek zasahujících policistů, při kterém může být dán prostor i pro dotazy obhajoby. Dne 7. 1. 2016 však žalovaný vydal rozhodnutí č. j. 3038/2016/KUUK/Bla, kterým zamítl odvolání a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 8. 2015, č. j. MmM/097315/2015/OSČ-P/PŠ (sp. zn. OSČ-Př/045878/1347/2015/PŠ), potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 8. 1. 2016.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

19. Soud nejprve zkoumal napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska jeho přezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nesrozumitelné, anebo že by se žalovaný nevypořádal, byť stručně, se všemi odvolacími námitkami žalobce.
20. Hlavním žalobním bodem podané žaloby je námitka týkající se neprovedení navrhované svědecké výpovědi zasahujících policistů, neboť z předložené fotodokumentace dle názoru žalobce není zřejmé, které vozidlo bylo měřeno, když na snímku se nachází celkem tři vozidla. Dále žalobce namítal, že měli být osobně ve věci vyslechnuti o svém služebním zákroku zasahující policisté, a to nejen jak a čím bylo měřeno, ale také jak vozidlo bylo zastavováno, jak byl přestupek projednáván apod. Správní orgán nemůže předjímat, jak by mohla dopadnout osobní konfrontace se žalobcem, zda by k věci například něčeho nedoplnili, na něco si nevzpomněli a či jinak popsali skutkový stav.
21. Dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 s. ř.
22. V § 50 odst. 1 s. ř. je uvedeno, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
23. Ve smyslu § 50 odst. 2 s. ř. podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní předpis jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.
24. Dle § 50 odst. 3 s. ř. je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
25. Dle § 52 s. ř. jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
26. Původní oznámení o přestupku neobsahovalo snímek s vyznačeným paprskem radarových vln, ze kterých by bylo zcela zjevně patrné, že měřenou rychlost 113 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

km/h překročilo právě vozidlo řízené žalobcem. Měření bylo prováděno silničním rychloměrem RAMER 10C v. č. 12/0022, přičemž měření bylo prováděno policistou pprap. Novákem s osvědčením 49/12-1 o proškolení k obsluze měřícího zařízení. Součástí oznámení přestupku Policií České republiky byl rovněž ověřovací list č. 27/15 ze dne 20. 2. 2015 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a. s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplynulo, že měřidlo bylo přezkoušeno na základě požadavků Opatření obecné povahy číslo 0111-OOP-C005-09 podle metrologických předpisů MP01-MP10 a na základě Rozhodnutí o udělení autorizace 38/2000 ze dne 21. 12. 2000. Provedené zkoušky prokázaly, že předložený silniční rychloměr měl požadované metrologické vlastnosti (viz Certifikát o schválení typu stanoveného měřidla č. 0111-CS-C005-11 ze dne 21. 2. 2011 revize 1 ze dne 10. 12. 2014). Závěrem této zkoušky bylo zjištění, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen, přičemž ho lze používat k měření rychlosti za předpokladu dodržování Návodu k obsluze. Ověření bylo platné do 19. 2. 2016.

27. Žalobce konzistentně v průběhu celého správního řízení poukazoval na skutečnost, že na fotografii z měřícího zařízení, která byla přílohou oznámení o přestupku, jsou zachycena tři vozidla a požadoval provedení svědecké výpovědi obsluhy měřícího zařízení k prokázání okolností provedeného měření a vyjasnění skutečnosti, zda předmětná rychlost byla skutečně změřena vozidlu řízenému žalobcem. Dle soudu je možné požadavek žalobce považovat za relevantní, neboť na předložené fotografii z měřícího zařízení se skutečně nachází tři vozidla. Správní orgán tuto námitku žalobce zřejmě také vyhodnotil jako relevantní, ale namísto provedení svědecké výpovědi obsluhy měřícího zařízení si vyžádal od Policie České republiky pouze stanovisko k průkaznosti snímku z rychloměru. Vyžádané stanovisko Policie České republiky správnímu orgánu I. stupně poskytla. Stanovisko Policie České republiky v dané věci však vypracovávala (či podepisovala) zcela jiná osoba (ppor. V. P.), než byl zasahující policista (nprap. N.), který obsluhoval rychloměr v době měření. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pak k této otázce stručně uvedl, že *„doplnění dokazování o stanovisko policie k výtisku z radarového zařízení dokládá, že bylo skutečně měřeno vozidlo pana N.“*. K zamítnutí výsledku zasahujících policistů pak žalovaný uvedl, že *„by k věci nemohli uvést nic jiného, než to, že policista, který měření prováděl, postupoval přesně podle návodu k obsluze“*.
28. Správní orgány v daném případě zcela nekriticky bez dalšího aprobovaly správnost skutečností uvedených ve stanovisku k průkaznosti snímku z rychloměru ze dne 2. 7. 2015. V daném případě však nebylo vůbec zjišťováno, zda osoba, která toto stanovisku vypracovala za Policii České republiky, byla k vyhotovení takového stanoviska odborně kompetentní. Na rozdíl od policisty, který prováděl samotné měření nelze z obsahu správního spisu seznat, zda ppor. P. V., který stanovisko vyhotovil, byl proškolen k užívání předmětného měřícího zařízení. Rovněž v daném případě se nejednalo o osobu, které by svědčil předpoklad odborné kompetentnosti automaticky, jako je tomu v případě soudních znalců v určitém konkrétním oboru jejich specializace. Dle názoru soudu předmětné stanovisku nebylo procesně způsobilé nahradit svědeckou výpověď policisty, který dané konkrétní měření prováděl a který k této činnosti byl řádně proškolen. Dále soud musí zdůraznit, že postupem správních orgánů byl žalobce zkrácen na právu pokládat svědkovi otázky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Na tomto místě soud podotýká, že v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). V předmětném případě žalobce v rámci správního řízení vznesl relevantní námitku ohledně správnosti zjištění rozhodného stavu a správní orgány se s touto námitkou vypořádaly na základě stanoviska osoby, která nebyla přítomna danému měření, a současně se nikterak nezabývaly odbornou kompetentností osoby vyhotovující dané stanovisko. Odmítnutím možnosti výsledku zasahujícího policisty tak byl žalobce zkrácen na svých procesních právech zakotvených v ustanoveních § 2 odst. 1 s. ř.), § 50 odst. 4 a § 51 odst. 1 s. ř. Současně soud konstatuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela nepřipustně odmítl provedení svědecké výpovědi zasahujícího policisty s tím, že bez dalšího předjímal, co svědek ve své výpovědi uvede. Soud se tak ztotožnil s námitkou žalobce, že bez výsledku zasahujících policistů nebyla v tomto případě postavena najisto otázka, které z vozidel bylo skutečně zaměřováno, stejně tak jako bylo žalobci upřeno právo pokládat další doplňující otázky, a shledal tuto námitku důvodnou. V uvedených skutečnostech spatřuje soud vadu řízení ve smyslu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
30. Soud tedy s ohledem na výše uvedené shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Soud nepřikročil ke zrušení i prvostupňového rozhodnutí, neboť dle jeho názoru předmětná vada řízení může být zhojena v rámci odvolacího řízení.
31. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby a podání repliky – písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006]. Soud nepřiznal žalobci náhradu za soudní poplatek uhrazený za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žalobce se svým návrhem nebyl úspěšný, když tento návrh byl usnesením zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2016, č. j. 42 A 6/2016-28, zamítnut.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 7. února 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)